

med Rette anses for Livets højeste Maal for enhver Kvinde.

Nu véd vi alle, at Loven er eet, Livet et andet, at Ritualets „underdanig“ saare lidt praktiseres i de fleste Ægteskaber; men dette er ikke nok; hvorfor skal vi altid og allevegne støde Panden mod dette Lovens dræbende Bogstav; hvorfor kan Lovens Ord ikke være i Overensstemmelse med den Aand, som dog vel i de fleste Tilfælde bærer Livet og gør mange Ægteskaber ikke alene udholdelige, men lykkelige?

Hvorfor ikke stille Mand og Kvinde i Ægteskabet ved hinandens Side som to frie, jævnyrdige Væsner med lige Ret til sin egen Personligheds Udvikling, med lige Pligt og Ansvar overfor sig selv og sin Ægtefælle; og saa — til Gavn og Baade for begge Parter — lade den tage Styret, som evner det bedst, hvad enten det nu er Manden eller Kvinden, tage det med Lovligheds Stempel paa sig. Som det nu er, tager saa sandelig ogsaa den Styret, som evner det bedst, men hvilken Løgn og Forstillelse affødes ikke i utallige Tilfælde af dette skæbnesvangre Ord, hvormed Ægteskabet er indviet. Mon vi ikke alle kender lidt til denne uhyggelige Komædie, hvor en fin og intelligent Kvinde, som faktisk leder sit Ægteskab, maa overfor en mindre begavet Ægtemand lade, som om det er ham, der gør det? Eller de grovere Tilfælde, hvor en brutal Mand med Lovens Ret og Kirkens Velsignelse tyranniserer en sky og forkuet Kvindenatur, som tror at skulle bøje sig.

Hvorfor er alt dette saaledes, ja hvorfor? Fordi Mænd raader alle Steder, fordi Mænd alene skriver Love, fordi Mænd svinger Svøben, endog som i dette Tilfælde, fra Altret, svinger den over Livets dyreste, helligste Forhold til ubodelig Skæde baade for Mænd og Kvinder.

København i Marts 1907.

Maria Luplau.

Kristus og Kvinden.

Blandt det meget mærkelige i Kristi Liv her paa Jord, var hans og Kvindens gensidige Forhold noget af det mærkeligste.

Saadan en Oplysning som ved Bæspisningen i Ørkenen, at der var mange Kvinder til Stede, eller som i Luk. 8², at der endog var en Del Kvinder, som fulgte med ham og de 12 Apostle paa deres Vandring gennem Byer og Landsbyer, vidner om en mærkelig Bevægelse mellem Jødelands Kvinder den Gang. Vel

var disse ikke Haremskvinder, vel havde de en vis Frihed og ikke liden Indflydelse indenfor Hjemmet, men de mødte ikke i offentlige Forsamlinger uden ved store Folke- og Familiefester, hvor de traadte en Slags Dans og sang Vekselsange med Manden, hvert Kon for sig.

Men her hører vi, dels at de flokkedes om Jesus langt fra Hjemmet, hvilket vist var uhørt, brød altsaa med Sæd og Skik, hvad Kvinden gør endnu nødigere end Manden. dels at de ligefrem forlod Hjemmet og fulgte med Jesus og de 12. Der var gifte Koner, som Kong Herodes Hushovmesters Kone. Johanne, Zebedæus Kone, Salome og Susanna — der var ugifte Kvinder, blandt hvilke nævnes Maria Magdalene. Tænk denne lille Mandsskare med denne lille Kvindeskare, der kogte og syede og tjente efter bedste Evne disse Mænd, tænk dem slaa Lejr i en By eller Landsby. Hvor var det dog upassende efter vor Tids Begreber, langt mere efter Datidens! Hvilket Stof for onde Tunger! Og medens Folk ellers ikke undsaa sig for at skælde Jesus ud ikke blot for gal, djævelbesat, Folkefører, men ogsaa for „Fraadser og Drukkenbolt“, Math. 11¹⁹, saa hører vi ikke et Ord om, at nogen har kastet Smuds paa ham og hans for dette Forhold, som dog ellers mer end noget andet kan sætte den urene Indbildningskraft og de værste Beskyldninger i Bevægelse — og det er saare mærkeligt. Der maa have været noget saa rent over dette Forhold, at selv de værste Fjender ikke kunde finde paa noget at sige. Først i 19. Aarhundrede har enkelte søgt at blande det erotiske ind i Jesu Liv og Færden. Man har villet finde det i den Begivenhed, Joh. 20¹, hvor Maria Magdalene mødes med den opstandne Jesus, falder ned for ham og ligesom vil omfavne ham, og han siger: „Rør mig ikke; thi jeg er endnu ikke opsteget til Faderen“. Man maa have en uhyggelig erotisk Indbildningskraft for at kunne forestille sig, at der skulde kunne opstaa den mindste Erotik i en Kvinde, som mødes med en, der er opstanden fra de Døde, og Jesu Ord til hende siger jo blot: at holde ham fast kan hun ikke, før han er opsteget til Faderen, først da han kan ejes, favnes i Troen, aandeligt og evigt.

Hvorfor laa det nu, at Kvinder følte sig saa stærkt draget til Jesus, uden at det mindste erotiske blandede sig i dette Forhold? Svaret er kort: Jesus selv behandlede og omgikkedes Kvinder, som var det Mænd eller Søstre. Og vi ved jo godt, at mellem Søkende er Kønnen noget ligegyldigt i den indbyrdes Omgang. Medens ellers Kvinden var udelukket fra al egentlig Undervisning og dybere Samtale som et Væsen, der manglede Aand til at forstaa det højere, saa gjorde Jesus her ingen Forskel paa Mand og Kvinde. Vi har allerede set det med Kvinderne i Ørkenen, og dem, der fulgte ham og hans Apostle.

Lad os tage et Par andre, velkendte Billeder fra Jesu Liv. Han kommer ind i Huset hos en Kone, der hed Martha. Hendes Søster Maria sætter sig ved